

הרחפן הוולקני

הסיפור בטלוויזיה נשמע מוכר. ראש ממשלת רוסיה ביקר בארץ וכאן הראו לו בין השאר את מכון וולקני, מכון מחקר חקלאי, שעד היום מתעקשים לכנותו "המכון הוולקני", שזה לא עברית ולא עובדה. ומה במכון וולקני? הרחפן, ומספרים שכאשר שיחק ברחפן, ניצת זיק של התעניינות בעיניו. מלווהו, שר החקלאות, לא החמיץ את הזיק ואמר: "אתה רוצה אותו?" אמר: "כן". "הוא שלך" אמר השר, ולא ידע לאיזה בור הפיל את כולם. מסתבר שהרחפן יוצר בספרד, ולספרדים יש אתנו חוזה המגביל העברת טכנולוגיה; המצלמה שבחרטומו אמריקאית, והאמריקאים, מאז תקרית מטוס הביון, מחייבים אותנו לשאול על ייעודו של כל בורג בכל מצלמה; והרוסים? לא הספיק השר לפלבל בעיניו ושני גברתנים רוסים נגשו בצעד מהיר ואתלטי אל הרחפן, תפשוהו משני צדדיו, העמיסו בבגאז' ולא נודע כי בא אל קרבנו; נכנסו לאוטו כשהוא משאיר שובל אבק אחריו.

קראתי בעיתון וכמעט לא שמתי לב ובכל זאת משהו התעורר "עדיין עוסקים בוולקני באמצעי חישה" אמרתי לעצמי והמשכתי לגלגל חוט מחשבה קודם. בערב, טלפון! מי מדבר? חיים צבן. "קראת בעיתון?" "קראתי". "זה שלנו". "גם אני חשבתי כך", אמרתי והוספתי: "איזו טיפשות, למה לא שאלו רשות?" אבל חיים חשב אחרת. הוא אמר: "זו הזדמנות פז להחזיר את המחקר החקלאי למרכז הבמה. אם ממשלת רוסיה כל כך מתעניינת, אולי גם בישראל כדאי לשים לב. בדיוק עכשיו כשמתנהלים דיונים על מכון וולקני, להעביר לגליל, או ליבש כאן לאט, אנחנו יכולים להראות את כוחנו ועוצם ידינו קבל עם ועולם. אנחנו עדיין המקור לחידושים בענף החקלאות". "נכון" אמרתי "אבל למה להרגיז את כל העולם?" "כי הרעש יעשה את יחסי הציבור" אמר ונאלם.

בבוקר טלפון, ואני צועק כמו בימים ההם מן המילואים "לא שומעים" וכך הלוך וחזור עד שהבנתי, אמנון. אמנון יוגב, גיבור רבים מן הסיפורים האלה. "קראת עיתון?" "קראתי ואף ראיתי בטלוויזיה". "זה שלנו!" אמר ויחד נזכרנו בפרויקט אמצעי חישה, אשר יזמנו והתחלנו לפתח לפני כמעט שנות דור. לא התאפקתי והפטרתי: "אבל למה בכזו טיפשות?" "תעזוב" אמר "מה כבר יכול להיות רכוש אינטלקטואלי שמור בפרויקט שכבר פותחו מרכיביו במשך יותר מעשרים שנה. את הרחפן אתה יכול לקנות בחנות צעצועים מתנה לנכדתך, והמצלמה נמצאת בבית הנשק של כל צבא המכבד את עצמו". "אז מה כל כך עניין את הרוסי?" שאלתי את עצמי.

(המשך בסיפור על אמצעי חישה שנמצא בספר)